

Ublížení na zdraví

Pokud osoba oprávněná držet a nosit zbraň poruší zákonem stanovenou povinnost dbát zvýšené opatrnosti při zacházení s ní tak, že s nabitou zbraní (s nábojem v nábojové komoře) se dobrovolně zúčastní fyzického konfliktu s další osobou, aniž by předtím učinila opatření k vyloučení možného zneužití zbraně protivníkem a s tím souvisejícího nechtěného výstřelu, je třeba takové jednání považovat za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona ve smyslu ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák.

Pokud osoba oprávněná držet a nosit zbraň poruší zákonem stanovenou povinnost dbát zvýšené opatrnosti při zacházení s ní tak, že s nabitou zbraní (s nábojem v nábojové komoře) se dobrovolně zúčastní fyzického konfliktu s další osobou, aniž by předtím učinila opatření k vyloučení možného zneužití zbraně protivníkem a s tím souvisejícího nechtěného výstřelu, je třeba takové jednání považovat za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona ve smyslu ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 545/2002, ze dne 12.11.2002)

Nejvyšší soud České republiky projednal v neveřejném zasedání konaném dne 12. listopadu 2002 dovolání podané nejvyšší státní zástupkyní v neprospěch obviněného M. M., proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2002, sp. zn. 7 To 105/01, jako soudu druhého stupně v trestní věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 4 T 85/97, a rozhodl podle § 265k odst. 1, odst. 2 věta druhá tr. ř. a § 265l odst. 1 tr. ř. tak, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2002, sp. zn. 7 To 105/01, a usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. 4 T 85/97, zrušil, současně zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl usnesením ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. 4 T 85/97, podle § 223 odst. 1 tr. ř., za použití ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. a čl. I. písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. února 1998, uveřejněného zákonem č. [20/1998](#) Sb., tak, že trestní stíhání obviněného M. M. „pro skutek spočívající v tom, že měl dne 15. 10. 1994 okolo 22.20 hod. v P. - P., v prostoru zahrádky, která je součástí objektu M. c., po předchozím vzájemném fyzickém napadání se s M. F., za situace, kdy zjistil, že jmenovaného vlastní silou a dovedností bojového umění nepřemůže, třikrát vystřelil z bezprostřední blízkosti z přidělené služební pistole vzor ČZ 50, ráže 7,65 mm, ve směru těla jmenovaného, přičemž jedním z výstřelů jej zasáhl do hrudníku a způsobil mu tak průstřel srdce s krvácením do osrdečnickového vaku a pohrudničních dutin, v důsledku čehož následkem vnitřního vykrvácení M. F. téměř bezprostředně poté zemřel, v němž je spatřován trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., se zastavuje, neboť to nařídil prezident republiky uživ svého práva udělit amnestii.“

O stížnostech, které proti tomuto usnesení podali obviněný a krajský státní zástupce, rozhodl ve druhém stupni Vrchní soud v Praze, který usnesením ze dne 16. 4. 2002, sp. zn. 7 To 105/01, podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. obě stížnosti zamítl jako nedůvodné. Rozhodnutí soudu prvního stupně tak nabylo právní moci dne 16. 4. 2002 (§ 140 odst. 1 písm. b/, cc/ tr. ř.).

Shora citované usnesení Vrchního soudu v Praze napadla ve lhůtě uvedené v § 265e odst. 1 tr. ř. dovoláním nejvyšší státní zástupkyně, a to v neprospěch obviněného M. M. Dovolání bylo podáno z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatelka především namítla, že nalézací soud učinil ve věci úplná a správná skutková zjištění, avšak nekriticky přistoupil na hypotetickou možnost trojího postupného náhodného výstřelu a oproti svému předchozímu rozsudku změnil svůj názor na formu zavinění obviněného a skutek vadně právně kvalifikoval. Podle přesvědčení dovolatelky nevezal soud prvního stupně dostatečně v úvahu obsah znaleckého posudku z odvětví psychologie, když změnil rovněž názor na věrohodnost výpovědi svědka V., které neuvěřil, ačkoliv právě tento svědek stál ze všech přihlízejících relativně nejbliže a mohl tedy vidět i to, co neviděli ostatní přihlízející. Pokud by soud postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř. a oba uvedené důkazy řádně vyhodnotil, nemohl by dojít k závěru, že skutek byl spáchán toliko z nedbalosti. Za daného stavu bylo proto zapotřebí spíše se zabývat otázkou, zda úmysl obviněného směřoval k usmrcení poškozeného, či pouze k jeho poranění.

Dovolatelka dále poukázala na to, že ani stávající právní posouzení skutku nalézacím soudem jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. neodpovídá ustanovení § 224 tr. zák., když v jednání obviněného nebylo spatřováno též naplnění znaků uvedených v odstavci 2. V této souvislosti se Krajský soud v Hradci Králové sice odvolal na právní názor vyslovený v usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. 10 To 55/99, přitom ale přehlédl, že tento právní názor se vztahuje na případy porušení důležité povinnosti vyplývající pro obviněného z jeho zaměstnání, nikoliv však na případy jiného zákonem předpokládaného porušení důležité povinnosti. V daném směru dovolatelka poukázala na povinnost vyplývající z § 3 zák. č. [147/1983](#) Sb., o zbraních a střelivu, v tehdy účinném znění, podle něhož byl každý, kdo byl oprávněn držet a nosit zbraň a střelivo, povinen dbát zvýšené opatrnosti při zacházení s nimi a zabezpečit je proti zneužití. Podle přesvědčení dovolatelky lze v posuzovaném případě mít za to, že účast v souboji „na férovku“, při němž se používají různé druhy bojových umění spojené s extrémními zásahy proti lidskému tělu, a mít přitom u sebe ostře nabitou zbraň s nábojem zasunutým v nábojové komoře, je samo o sobě porušením shora citovaného zákonného ustanovení, neboť žádná zbraň není k tak hrubému zacházení uzpůsobena a může samovolně vystřelit. Navíc zde hrozí nebezpečí zneužití zbraně protivníkem.

Z výše uvedených důvodů dospěla dovolatelka k závěru, že soud prvního stupně skutek nesprávně právně posoudil, pokud v něm neshledal úmyslný trestný čin a navíc pochybil i podruhé, pokud skutek posoudil toliko jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. a poté trestní stíhání obviněného vzhledem k amnestii prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998 zastavil. Poněvadž konstatovaná pochybení nebyla odstraněna ani v řízení o opravných prostředcích před soudem druhého stupně, nejvyšší státní zástupkyně v petitu dovolání navrhla, aby dovolací soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. napadené usnesení Vrchního soudu v Praze zrušil a současně zrušil i usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. 4 T 85/97, a poté věc přikázal Krajskému soudu v Hradci Králové k novému projednání a rozhodnutí.

K dovolání nejvyšší státní zástupkyně se za podmínek § 265h odst. 2 tr. ř. prostřednictvím svého obhájce písemně vyjádřil obviněný M. M. a na základě podrobného rozboru provedených důkazů vyslovil přesvědčení, že v jeho jednání nebylo možno spatřovat ani trestný čin spáchaný z nedbalosti, neboť předmětný konflikt se odehrál za situace, kdy nemohl mít představu o dalším vývoji událostí (ve vztahu k nastalému následku), přinejmenším nikoliv v kvalitě předpokládané zákonem pro nedbalostní formu zavinění. Přitom není-li příčinný průběh zahrnut alespoň v podstatných rysech zaviněním, nelze jednající osobě přičítat ani následek. Bylo proto na místě ve věci rozhodnout zprošťujícím výrokem. I když nejvyšší státní zástupkyně podala dovolání v jeho neprospěch, není dovolací soud tímto vymezením vázán, což znamená, že může rozhodnout i ve prospěch obviněného. Obviněný proto ve svém vyjádření navrhl, aby dovolací soud z podnětu podaného dovolání obě napadená rozhodnutí zrušil a sám nově ve věci rozhodl tak, že jej podle „§ 226 odst. 1 písm. b) tr. ř.“ zprošťuje obžaloby podané na něj Krajským státním zástupcem v Hradci Králové dne 16. 7. 1997, sp. zn. KZv 151/94, pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák.

Nejvyšší státní zástupce je podle § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen Nejvyšší soud) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle ustanovení § 265a tr. ř. a shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., protože bylo rozhodnuto ve druhém stupni a dovolání směřuje proti rozhodnutí ve věci samé, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek proti usnesení o zastavení trestního stíhání, tj. proti rozhodnutí uvedenému v § 265a odst. 2 písm. c) tr. ř. Dovolání současně splňuje náležitosti obsahu dovolání uvedené v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Za určitý formální nedostatek lze považovat pouze to, že v podání není výslovně uvedeno, proti kterému výroku napadených rozhodnutí dovolání směřuje. Poněvadž však dovolatelka výroky rozhodnutí obou soudů v textu dovolání cituje a z obsahu dovolání lze jednoznačně dovodit, že dovolací námítky směřují proti výroku rozhodnutí soudu druhého stupně a v souvislosti s tím i proti výroku rozhodnutí soudu prvního stupně, nejde o vadu, s níž zákon spojuje důvod pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. spočívá v tom, že nebyly splněny zákonné podmínky, aby soud učinil některé z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 265a odst. 2 písm. c), d), f), g) tr. ř. Mezi tato rozhodnutí patří i usnesení o zastavení trestního stíhání (§ 265a odst. 2 písm. c/ tr. ř.), v posuzovaném případě v obligatorní formě z důvodů uvedených v § 11 odst. 1 tr. ř. (pro nepřípustnost).

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, 6 tr. ř. To znamená, že z hlediska uplatněného dovolacího důvodu nebylo možno přihlížet k té části

dovolacích námitek, v nichž se poukazuje na vadný postup nalézacího soudu při hodnocení provedených důkazů (§ 2 odst. 6 tr. ř.), neboť jde o námitky procesní povahy, jež pod konstatovaný dovolací důvod nespadají.

Poněvadž Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí, proti nimž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z (relevantních) důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům.

Za východisko pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. spočívajícího v nesprávném posouzení skutku je nutno považovat především popis skutku obsaženého v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé. Předmětem dovolacího přezkumu je pak zákonnost napadených výroků, tzn. zda tyto výroky odpovídají příslušným ustanovením hmotného i procesního trestního práva (popř. i normám netrestním). Dále je přezkoumávána odůvodněnost napadených výroků rozhodnutí a v tomto rámci se zjišťuje, zda předmětný výrok odpovídá zjištěnému skutkovému stavu, na němž je napadené rozhodnutí založeno.

V posuzovaném případě Krajský soud v Hradci Králové jako soud prvního stupně svým usnesením ze dne 24. 4. 2001, č. j. 4 T 85/97 - 1019, rozhodl podle § 223 odst. 1 tr. ř. o zastavení trestního stíhání obviněného M. M. pro skutek posuzovaný v obžalobě státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové ze dne 16. 7. 1997, sp. zn. KZv 151/94 (bod 2) jako trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák. Důvody nepřijatelnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. soud opřel o závěr, že v předmětném skutku spatřuje trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., na který se vztahovalo aboliční ustanovení čl. I. písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998.

Z popisu skutku ve výroku shora citovaného usnesení však vyplývá, že obviněný v průběhu vzájemného fyzického napadání mezi ním a poškozeným M. F., za stavu, kdy zjistil, že jmenovaného nepřemůže, třikrát vystřelil z přidělené služební pistole z bezprostřední blízkosti ve směru jeho těla, přičemž jedním z výstřelů jej zasáhl do hrudníku a způsobil mu zranění vedoucí bezprostředně k jeho smrti. Takto formulovaný skutek ovšem jednoznačně svědčí pro zavinění obviněného ve formě úmyslu (§ 4 tr. zák.) a nikoliv pro zavinění z nedbalosti (§ 5 tr. zák.) ve smyslu použité právní kvalifikace skutku jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák.

Z obsahu odůvodnění předmětného usnesení je přitom zřejmé, že soud ve věci učinil jiná než shora popsaná skutková zjištění, když vzal po vyhodnocení provedených důkazů za prokázáno, že v průběhu vzájemného „souboje“ mezi obviněným a poškozeným došlo k přetahování o nabitou pistoli, kterou měl obviněný u sebe. Ačkoliv věděl, že dojde k fyzickému střetnutí, neučinil předtím žádné preventivní opatření proti možnému zneužití zbraně protivníkem. Z inkriminované pistole pak došlo k opakovaným výstřelům, včetně smrtícího, aniž by se současně podařilo prokázat, že obviněný na poškozeného vystřelil v úmyslu jej zasáhnout. Poněvadž obviněný bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k přetahování o zbraň a s tím spojeným rizikem výstřelu nedojde, soud dovodil, že ke vzniku následku (účinku) vedlo zavinění obviněného ve formě vědomé nedbalosti (§ 5 písm. a) tr. zák.), a že obviněný tak naplnil zákonné znaky skutkové podstaty výše uvedeného nedbalostního trestného činu.

Skutečnosti popsané v předcházejících odstavcích vedly Nejvyšší soud k závěru, že v posuzovaném případě neodpovídá popis skutku ve výrokové části rozhodnutí právní kvalifikaci uvedené v tomto výroku (tj. znakům skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák.), a neodpovídá ani skutkovým zjištěním soudu, na kterých bylo toto rozhodnutí založeno.

Pro úplnost je zapotřebí připomenout, že zastavení trestního stíhání se týká zásadně skutku a nikoliv jeho možného právního posouzení podle ustanovení zvláštní části trestního zákona. Podle § 220 odst. 1 tr. ř. soud může rozhodovat jen o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. V průběhu dokazování v hlavním líčení se mohou změnit okolnosti charakterizující žalovaný skutek, jehož totožnost však přesto zůstane zachována, bude-li existovat alespoň shoda v jednání při rozdílném následku anebo shoda v následku při rozdílném jednání. Ve věci obviněného M. M. by proto totožnost skutku byla zachována i za stavu, že by bylo prokázáno, že obviněný jednal jiným způsobem, než bylo uvedeno v obžalobě (a v důsledku toho by současně šlo i o jinou formu zavinění), pokud zůstal stejný následek v podobě usmrcení poškozeného. Pro posuzovaný případ je ovšem specifické, že v rámci zachování totožnosti skutku došlo k významné modifikaci skutkových okolností, na niž bylo podle závěrů soudu založeno jiné právní posouzení skutku jako trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., místo trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zák., jak jej kvalifikoval v obžalobě státní zástupce.

Důvodem, pro který Krajský soud v Hradci Králové podle § 223 odst. 1 tr. ř. zastavil trestní stíhání obviněného, byl závěr o nepřipustnosti trestního stíhání podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. založený na tom, že na trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák. se vztahovalo aboliční ustanovení čl. I písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 3. 2. 1998. Poněvadž trestný čin musí být vždy zároveň skutkem a trestní stíhání se zastavuje pro skutek, lze dále dovodit, že popis skutku ve výroku usnesení o zastavení trestního stíhání musí odpovídat použité právní kvalifikaci skutku, je-li změnou skutkových okolností (při zachování totožnosti skutku) podmíněna. Nestací, aby se soud těmito okolnostmi zabýval pouze v odůvodnění svého rozhodnutí. Ve věci obviněného M. M. takto postupováno nebylo.

Ke shora uvedenému právnímu názoru Nejvyšší soud dodává, že ve většině případů rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, jež podle příslušných ustanovení zákona přicházejí v úvahu, lze vystačit s popisem skutku, jak je uveden v žalobním návrhu. Je-li však v hlavním líčení zjištěn skutkový stav, na jehož základě je nutno skutek kvalifikovat odchylně od obžaloby a tato skutečnost je současně relevantní z hlediska důvodů pro zastavení trestního stíhání obviněného, musí být popis skutku ve výroku rozhodnutí v souladu s novou právní kvalifikací.

Nejvyšší soud se dále zabýval námitkou nejvyšší státní zástupkyně spočívající v tom, že i za předpokladu, že by obviněný M. M. jednal z nedbalosti (§ 5 tr. zák.), jak shodně dovodily oba soudy, nebylo možno jeho jednání posuzovat toliko jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 tr. zák., neboť by svým jednáním současně naplnil i znaky uvedené v odstavci 2 citovaného ustanovení.

Trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. se dopustí pachatel, který jinému z nedbalosti způsobí těžkou újmu na zdraví nebo smrt a čin spáchá proto, že poruší důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání, povolání, postavení nebo funkce nebo uloženou mu podle zákona.

Podle § 3 zákona č. [147/1983](#) Sb., o zbraních a střelivu, ve znění účinném v době spáchání činu, byl každý, kdo byl oprávněn držet a nosit zbraň a střelivo, povinen dbát zvýšené opatrnosti při zacházení s nimi a zabezpečit je proti zneužití. Oprávnění k držení a nošení zbraně pak vyplývalo z § 6 a § 9 odst. 1 cit. zák. Podle současné právní úpravy dosud platným zákonem č. [288/1995](#) Sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění pozdějších předpisů, je povinnost bezpečného zacházení se zbraněmi a střelivem ohledně fyzických osob, kterým byl vydán zbrojní průkaz, stanovena v § 46 odst. 1, písm. a), b) cit. zák., podle něhož je taková osoba povinna dbát zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraní a střelivem a zabezpečit je proti zneužití, ztrátě a odcizení.

V posuzované věci obviněného M. M. podle zjištění Krajského soudu v Hradci Králové (str. 44 usnesení ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. 4 T 85/97)) se obviněný choval zcela v rozporu s pravidly prevence a užívání zbraní, neboť vyvolal vzájemný fyzický konflikt s osobou, o níž věděl že je agresorem, a to za stavu, kdy si byl vědom, že má u sebe ostře nabitou zbraň s nábojem v hlavni, přičemž tato skutečnost měla být známa i jeho protivníkovi. Mohl tedy předpokládat i takový vývoj situace, že se jeho protivník bude chtít v průběhu rvačky zbraně zmocnit, aby odvrátil případnou prohru. Podle názoru soudu obviněný bez přiměřených důvodů spoléhal, že k přetahování o zbraň a s tím spojeným rizikem k výstřelu nedojde. Jestliže nakonec k přetahování o zbraň skutečně došlo a došlo i k opakovaným výstřelům (včetně smrtícího), zahrnovalo jeho nedbalostní zavinění jak příčinný průběh, tak způsobený následek (účinek).

Tyto závěry nalézacího soudu jsou nepochybně významné z hlediska užití právní kvalifikace podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák. Podle názoru Nejvyššího soudu pokud osoba oprávněná držet a nosit zbraň poruší zákonem stanovenou povinnost dbát zvýšené opatrnosti při zacházení s ní tak, že s nabitou zbraní (s nábojem v nábojové komoře) se dobrovolně zúčastní fyzického konfliktu s další osobou, aniž by předtím učinila opatření k vyloučení možného zneužití zbraně protivníkem a s tím souvisejícího nechtěného výstřelu, je třeba takové jednání považovat za porušení důležité povinnosti uložené podle zákona ve smyslu ustanovení § 224 odst. 2 tr. zák.

Pokud se Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozhodnutí odvolává na právní názor nadřízeného soudu s tím, že s ohledem na něj bylo použito § 224 odst. 2 tr. zák. vyloučeno, pak z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 10. 1999, sp. zn. 10 To 55/99, vyplývá, že odvolací soud se zabýval jinou alternativou jednání obsaženého v citovaném ustanovení zákona, a to porušením důležité povinnosti vyplývající z povolání obviněného jako zaměstnance bezpečnostní agentury. V této souvislosti učinil závěr, že obviněný, který se rozhodl pro osobní souboj s poškozeným (tzv. „férovku“) jednal mimo rámec svých služebních povinností a v excesu z nich. K otázce případného porušení důležité povinnosti uložené obviněnému podle zákona se odvolací soud ve svém rozhodnutí nevyjádřil.

Krajskému soudu v Hradci Králové tedy nic nebránilo, aby jednání obviněného M. M. s ohledem na učiněná skutková zjištění posoudil jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zák., jestliže dovodil, že ke smrti poškozeného vedlo zavinění obviněného z nedbalosti. Tato právní kvalifikace by ovšem vylučovala zastavení trestního stíhání pro nepřipustnost podle § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř., neboť na tento trestný čin se aboliční ustanovení čl. I písm. b) rozhodnutí prezidenta republiky ze dne 3. 2. 1998 nevztahovalo.

Z důvodů, které Nejvyšší soud shora rozvedl, je zřejmé, že usnesení Krajského soudu v Hradci

Králové ze dne 24. 4. 2001, sp. zn. 4 T 85/97, je zatíženo vadami předpokládanými v ustanovení § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., neboť bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, a rozhodnutí přitom spočívá na nesprávném právním posouzení skutku i na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V uvedeném smyslu je vadný jak výrok usnesení soudu prvního stupně, tak výrok usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2002, sp. zn. 7 To 105/01, jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí řádných opravných prostředků (stížností), aniž by v řízení o nich byly konstatované vady zjištěny a odstraněny.

Dovolání nejvyšší státní zástupkyně podané v neprospěch obviněného M. M. bylo proto shledáno plně důvodným. Za tohoto stavu pak Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 věta druhá tr. ř. zrušil napadené rozhodnutí Vrchního soudu v Praze a současně i výše uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové. V rámci tohoto výroku zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Hradci Králové přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud toto své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť vzhledem k povaze zjištěných vad je zřejmé, že je nelze odstranit ve veřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)